

Sygn. akt *X Kz 1113/21*

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie , X Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Mariusz Jackowski

Protokolant – st. sekr. sądowy Monika Bochenek

po rozpoznaniu sprawy **P. B.**

oskarżonego o czyn z **art. 212 § 1 k.k.**

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 27 września 2021 roku

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 k.p.k.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Woli w Warszawie

UZASADNIENIE

Zażalenie pełnomocnika – co do zasady – zasługuje na uwzględnienie .

Na obecnym etapie postępowania nie sposób wypowiedzieć się co do zasadności stawianych aktem oskarżenia zarzutów , jednak niewątpliwie zasadnie podnosi skarżący, że zaskarżone postanowienie zapadło z obrazą przepisów postępowania wskazanych w zarzucie pierwszym zażalenia. Wskazać przede wszystkim należy, iż sąd I instancji naruszył przepis art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i przedwcześnie podjął decyzję merytoryczną o umorzeniu postępowania.

Podnieść należy, że „umorzenie postępowania przed rozprawą na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. może nastąpić w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. tylko wówczas, gdy w sposób oczywisty z zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego wynika, że zarzucony oskarżonemu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Takie orzeczenie opierać się musi wyłącznie na niebudzących wątpliwości materiałach dowodowych. Gdy jednak zebrane dowody nie mają jednoznacznego wyrazu, gdy dokonanie trafnych ustaleń faktycznych, co do istotnych okoliczności czynu wymaga gruntownego zbadania i wieloaspektowej krytycznej oceny materiału dowodowego, to oczywiste jest, że umorzenie postępowania na posiedzeniu przed rozprawą nie jest dopuszczalne.” (w ten sposób – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 roku, sygn. akt V KK 143/05. OSNwSK 2005/1/1650) . Powyższy pogląd ma odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie , w postępowaniu z oskarżenia prywatnego , gdzie z natury rzeczy – poza sytuacjami wyjątkowymi - postępowanie dowodowe wymaga uzupełnienia w toku rozprawy głównej .

Tymczasem w rozpatrywanej sprawie na jej obecnym etapie nie zostały, zdaniem Sądu Okręgowego, wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy i dopiero przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego pozwoli poczynić stanowcze ustalenia faktyczne wskazujące na istnienie bądź nie w zarzucanym oskarżonemu czynie znamion czynu zabronionego. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż rację ma skarżący, że na obecnym etapie wnioskowanie

sądu o braku znamion czynu zabronionego jest przedwczesne. Podnieść należy, że przestępstwo pomówienia, stypizowane w art. 212 k.k. jest przestępstwem formalnym i do jego popełnienia wystarczająca jest możliwość poniżenia pokrzywdzonego w opinii publicznej lub narażenia go na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. W związku z tym w trakcie merytorycznego rozpoznania sprawy należy ustalić przede wszystkim, czy kwestie opublikowane przez oskarżonego miały obiektywną możliwość wpłynięcia na reputację oskarżycielki prywatnej oraz przeprowadzić ustalenia w kwestii świadomości i motywacji oskarżonego. Dotychczasowe postępowanie ograniczone do dokumentów nie pozwala na prawidłowe, merytoryczne rozstrzygnięcie w przedmiocie ewentualnej odpowiedzialności karnej oskarżonego .

Jednocześnie podnieść należy , nie przesądzając kwestii ewentualnego sprawstwa i winy oskarżonego , iż sąd II instancji stoi na stanowisku, iż jedynie przeprowadzenie rozprawy głównej i postępowania dowodowego , po bezpośrednim zetknięciu się z przesłuchiwanymi osobami / stronami , świadkami / oraz dokumentami umożliwi rzetelnie i wszechstronnie wyjaśnić okoliczności sprawy.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.